

interfacultair verband. Of om het heel duidelijk te zeggen: soms zal men zijn onderzoek moeten afstemmen op de mogelijkheden die een budget biedt. Is het niet langer mogelijk binnen dat budget kwalitatief hoogwaardig onderzoek te doen, dan zal men het moeten beëindigen of het, zoals al gesuggereerd, inpassen in een groter verband. Uitdagend blijft de vraag in hoeverre de Nederlandse universiteiten, teneinde de aansluiting bij de Europese en internationale onderzoekswereld blijvend te houden, bereid zullen zijn op dit veld tot afspraken te (blijven) komen. Evenzeer vergt deze situatie binnen iedere universiteit bij voortduur een bewuste afweging in de verdeling van de beschikbare middelen. Dat deze middelen te wensen overlaten, hebben de universiteiten gezamenlijk in hun oproep "Investeren in de universiteiten is investeren in de toekomst" nadrukkelijk naar voren gebracht. Meer dan welke andere onderwijssector ook hebben de universiteiten een bijdrage geleverd aan het terugdringen van de onderwijsuitgaven. Dat daarbij grenzen bereikt zijn, ja zelfs overschreden waar het de apparatuursituatie betreft, is inmiddels voldoende duidelijk. Op dit punt moet dan ook nadrukkelijk om aanvullende financiering gevraagd worden, hetgeen ook het geval zou kunnen zijn wanneer het Wetenschappelijk Onderwijs met hogere studentenaantallen geconfronteerd wordt dan tot voor kort geprognoseerd. Verwacht mag worden dat een nieuwe minister van Onderwijs en Wetenschappen in ieder geval voor die gerechtvaardigde claim een open oor zal hebben. Omgekeerd kan verwacht worden dat op voortgaande inspanning van de universiteiten zelf gerekend wordt om de noden, waarmee zij geconfronteerd worden, op te lossen. De roep om een grotere efficiency wordt dan al snel gehoord, evenals de suggestie van voortgaande taakverdeling en concentratie. Hoe de universiteiten hierop ook reageren, een grotere bewegingsruimte dan waarover ze nu beschikken is nodig en een nieuwe WHW kan die ruimte bieden. Het reguleren van de relatie overheid-universiteiten ligt in het aangaan van meerjarige bestuursaccorden door beide partijen. Mijn voorstel zou ook hier een vierjarige periode behelzen, omdat we dan een mooie aansluiting krijgen bij de door mij geprefereerde vierjarige plancyclus. Een bilateraal bestuursaccorder mede gebaseerd op het universitaire ontwikkelingsplan met een daarin opgenomen financiële paragraaf is een in mijn ogen zeer werkbare constructie. Een dergelijk accorder zou het best passen bij het begin van een nieuwe kabinetsperiode. Voor mij zou onze reactie op het binnenkort te verschijnen HOOP dan ook best mogen resulteren in een meerjarenafpraak voor de komende kabinetsperiode. De universiteit weet dan in ieder geval waar zij de komende vier jaren aan toe is en kan daar haar plannen op afstemmen.

Tevens wordt het zo gemakkelijker om afspraken te maken met een andere partij in het onderzoeksveld, te weten NWO. Ook deze organisatie probeert haar greep op het universitaire onderzoekbeleid te verstevigen en vraagt voor de uitvoering van door haar gesubsidieerde activiteiten steeds meer een financiële betrokkenheid van de universiteiten. Een werkwijze die mede ingegeven is door haar voorkeur